

пѣтела, но още крачка не направилъ, нѣщо тежко като камъкъ го тупна по носа тъй силно, че искри изхвърчаха отъ очитѣ на Минча.

— Олеле! — изписка Минчо.

Но когато отвори очи, какво да види? Пѣтлю перестъ стои предъ него и се подсмива.

— Ахъ, хубостнико, сега ще те пребия отъ бой! — извика му Минчо. — Кжде дѣна козела?

— Единъ крадецъ го открадна:

— А ти, глупчо, остави да го открадне?

— За да видя кжде ще го отведе.

— А защо искаше да видишъ кжде ще го отведе?

— За да науча кжде му е скривалището.

— А защо искаше да научишъ кжде му е скривалището?

— За да взема цѣла торбичка съ злато.

— А защо ти е цѣла торбичка съ злато?

— За да я пусна отвисоко

и да те цапна съ нея по носа, та чакъ искри да ти изхвърчатъ отъ очитѣ, защото си много, много глупавъ Минчо, господинчо, та остави циганинѣтъ да те излъже.

Този пѣтъ Минчо щѣше много да се засрами, че и пѣтлю го нарече глупавъ, но въ това време видѣ торбичката съ жълтицитѣ, дето го тупна по носа, и вмѣсто да се засрами, толко-

ва се зарадва, че прегърна пѣтля, и двамата хукнаха да идатъ при баба Златка. А и тя, като видѣ жълтичкитѣ, тъй се зарадва, че вмѣсто да натупа пѣтлето, дето ѝ газѣше прането, нѣжно и сладко го тя цѣлуна, право по клюна.

Емиль Кораловъ

